

EL TEMPS QUE CORRE per **JOAN F. MIRA**

Les forces d'ocupació

***“Ara, ja veuen,
per compartir tan
alt honor com és
l'agost
presidencial,
estem ocupats nit
i dia d'una
manera
espectacular
i escandalosa.
Per arribar a la
mar, cal apartar
uniformes
à tour de bras’.
Els he de dir que
és una
experiència
interessant: fa
pensar, una
vegada més, en
el sentit
i direcció de la
història.”***

La veritat és que, aquests últims anys, fa l'efecte que les forces d'ocupació ens ocupen poc. Poc, i a plena satisfacció dels ocupats, tot s'ha de dir. És admirable comprovar amb quina santa harmonia les nostres dignes autoritats, autònomes i democràtiques, conviden els caps de les forces a tots els actes i cerimònies imaginables al llarg del calendari -9 d'octubre i 11 de setembre, 23 d'abril, i els dies que faça falta-, i amb quina cortesia són al seu torn convidades. Em sembla molt bé, de primera. No faltaria sinó que els uns i els altres, després de prop de tres segles d'ocupació permanent, no estiguessen en condicions de practicar en pau la urbanitat i les bones maneres. El que vull recordar és que normalment, l'ocupació no es nota. En absolut: és perfecta i tan antiga que ja no és ni ocupació ni res. Es nota, això sí, quan les forces volen fer algun colp de força, que en principi era -abans- la seua missió particular i pròpia. Llavors fan el seu paper històric, proclamen la dictadura de Primo de Rivera, se subleven contra la República, o trauen els tancs a passejar pels carrers una nit de febrer. Però, com que això és complicat i cansa moltíssim, normalment es limiten a l'ocupació passiva. Ara, fins i tot abandonen antigues casernes urbanes, i diu que es retiraran a practicar la guerra per ordinador, o a fer maniobres molt tècniques en camps adequats a tal efecte. De manera que, convertits en professionals tan innocus com els bombers o els enginyers agrònoms, no ens ocuparan molt més que una empresa qualsevol. Així, és lògic que quan uns xicots pinten parets amb el clàssic lema “Fora les forces d'ocupació” (prop del camp de maniobres de la Muntanya Negra, per exemple, a la carretera de Castelló a Borriol), els professionals no s'empeyen ni esborren amb ràbia la pintada, sinó que es limiten a reformar-ne les lletres, de manera que el resultat, amb majúscules, és “Eoba des erooes d'oopaoió”, i la pintada final resulta tan surrealista com la inicial. També hi ha qui, prop de la universitat, pinta “Fora rectores espanyols”, quan els rectores són de Nules

o del Cabanyal. El surrealisme dels patriotes pintors és infinit: no se sap d'on volen que siguin els rectores.

No escriuria res de tot açò, ni recordaria les forces que ens ocupen, si no fóra que aquests dies jo em trobe, sense canvi de condicions històriques, rigorosament ocupat. Ocupat per forces armades, vigilants i visibles. Les trobe, amb abundància d'homes i de vehicles, cada vegada que he d'eixir de casa o que hi torne, les trobe baixant a la platja, pujant de la platja, i dins de la platja. N'hi ha que s'instal·len amb para-sol i tot, d'altres que passegen en pantaló curt i amb la pistola en una bosseta a la cintura, hi ha forces femenines que deuen porta l'armament en la bossa de palla, forces navals que patrullen l'aigua en barca o en vaixell amb colors de la Guàrdia Civil, forces d'uniforme turístic, forces telefòniques i fins i tot forces de sanitat, amb ambulància dissimulada, per si de cas hi ha baixes. Estic rodejat per terra, mar i aire, com mai no ho havia estat, i només em falta saber si algun submarí vigila sota l'aigua.

Vostès ja deuen imaginar que tal desplegament de força, tan intensa ocupació del meu petit territori d'estiu, no té com a missió tàctica el setge i conquesta de la meua caseta prop de la mar, com si fóra l'últim reducte d'Astèrix en un racó de Bretanya. És una ocupació que es fa a fi de bé, i que només pretén protegir la persona i les vacances del senyor president del govern espanyol, que Déu guardi molts anys, i la seua família. El senyor president del govern espanyol, quan només era el líder de la dreita, ja venia a passar l'agost al costat de casa meua, a la platja, però llavors no ens ocupaven les forces, simplement li assignaven una vigilància discreta.

Ara, ja veuen, per compartir tan alt honor com és l'agost presidencial, estem ocupats nit i dia d'una manera espectacular i escandalosa. Per arribar a la mar, cal apartar uniformes à tour de bras. Els he de dir que és una experiència interessant: fa pensar, una vegada més, en el sentit i direcció de la història. Aquell sentit que, naturalment, no sabem quin és.